№1 2016

Маленькі рыцар Беззаганнай

Ад цішыні — д

Калі пачынаецца Вялікі пост, нібы адразу цішэе ўсё навокал. Цішэе ў нашых дамах, бо менш гамоніць тэлевізар, нават камп'ютар трохі цішэе, бо тата перастае гуляць «у танкі». Мама не слухае ў гэты час улюбёны свой шансон, а дзеці хоць і гуляюць, як і раней, толькі таксама трошкі цішэй.

Нядаўна Натальчына мама сказала, што сёлета нават яе дзень народзінаў святкаваць не будуць, бо Вялікі пост пачаўся вельмі рана.

— Як гэта? — не зразумела Натальчына сяброўка Каця. — Хіба пост адмяняе дзень народзінаў?

— Застолле ён адмяняе, — уздыхнула Наталька. — Вось і тата таксама не рады гэтаму! І ягоны сябрук, наш сусед, таксама не рады. Але што такое дзень народзінаў у параўнанні з вяселлем! Мая стрыечная сястра Ліза сабралася замуж выходзіць, падалі ў ЗАГС заяву, а калі сталі ўзгадняць са святаром дзень шлюбу, аказалася, што вызначаны дзень прыпадае на Вялікі пост. Ліза ажно расплакалася, бо яе сяброўка гэтак летась са сваім жаніхом перанесла дзень вяселля, а потым і зусім перадумалі жаніцца.

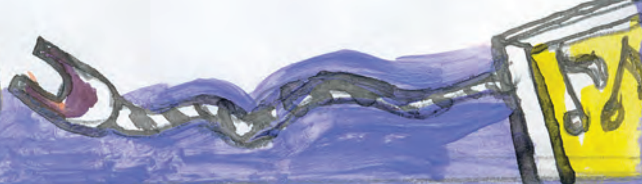
— Дык мо лепш цяпер перадумаць, чым потым? — устрэў тата ў размову дзяўчынак.

— Табе лёгка казаць! — успыхнула Наталька. — А Лізка вунь плача!

Малюнак Аліны Мяльковай.

...да гучнай радасці!

...Такі ён, наш Вялікі пост... Патрабуе да сябе ўвагі.

У гэты час мы больш думаем пра тое, што і як мы робім, чаму мы гэта робім, альбо чаму штосьці патрэбнае не зрабілі. Мы задаем самі сабе гэтыя пытанні, каб потым усё-усё сказаць Езусу на споведзі. Каб атрымаць прабачэнне за ўсё кепскае, што мы зрабілі. А таксама за тое добрае, чаго не зрабілі, хоць маглі зрабіць...

Але колькі ж радасці будзе ў Вялікую суботу, калі ксёндз стане асвячаць агонь, а мы ўсе запалім ад яго свае свечкі! Як голасна мы будзем усе разам спяваць на Вялікдзень: «Вясёлы дзень для нас настаў!..» Гэты спеў заўсёды падхопліваюць птушкі і разам з людзьмі таксама спяваюць, Бога праслаўляюць. Таму што Езус перамог смерць! Ён прыгарнуў усіх нас да сябе, бо ўзяў на сябе ўсе нашыя грахі!

Аллелюя!!!

А. Барткевіч.

Малюнак Марыі Петух.

«Маленькі рыцар Беззаганнай». № 1 (71)/2016 г.
Часопіс для дзяцей. Выдаецца на ахвяраванні вернікаў.
Заснавальнік: Мінска-Магілёўская архідыяцэзія Рыма-каталіцкага Касцёла ў РБ.
220030, г. Мінск, вул. Рэвалюцыйная, 1а.
Часопіс зарэгістраваны ў Дзяржаўным рэестры сродкаў масавай інфармацыі за №904.
Касцёльны кансультант — кс. Дзмітрый Пухальскі, рэдактар — Ірына Францаўна Жарнасек, мастак — Галіна Хінка-Янушкевіч, камп'ютарная вёрстка — Алег Глекаў.
***Адрас для лістоў:** а/с 101, 220002 г. Мінск-2;* **e-mail:** *m.rycar@yandex.by*
Фармат 70Х90 1/16. Ум. друк. арк. 1,05. Наклад 3 000 экз. Заказ № 1568.
Падпісана да друку 14.03.2016 г. Надрукавана ў УПП «Віцебская абласная друкарня»
ЛП 02330/116 ад 27.03.2014 г., вул. Шчарбакова-Набярэжная, 4. 210015, г. Віцебск.

Падман

Урокі айца Віталія

— Аліса, а дзе твой шалік? — спытала мама.

Аліса з сёстрамі яшчэ не паспела распрануцца пасля вуліцы, дзе яны гулялі з сабакам Джэкам. І сапраўды: куды падзеўся той шалік? Мама нядаўна звязала яго для Алісы. А яшчэ ёсць гэткія ж прыгожыя шапка і рукавічкі. Ды вось шапка, рукавічкі ёсць, а шаліка... няма... Аліса мыла рукі і ўспамінала: яны бегалі з Джэкам, было горача... Аліса зняла шалік... А куды яго падзела? Мо на лаўцы дзе ляжыць? Ці пад кустом?

Што рабіць? Калі сказаць гэта маме, яна будзе сварыцца! І Аліса прыдумала:

— Ой, ведаеш, мама, там быў Грышка з суседняга пад'езда, ён дражніўся, а потым адабраў шалік і збег.

Мама абурылася. Тата таксама. Мама прапанавала тату схадзіць да суседзяў, але той пачаў аднеквацца, бо каму хочацца гэтых разборак? Можа лепш купіць новы шалік?

Сёстры павячэралі і пачалі складваць цікавыя пазлы. Пра здарэнне, вядома ж, забыліся. А мама не забылася. Яна ўсё ж настояла на сваім, і тата пайшоў у суседні пад'езд.

Вярнуўся ён адтуль пахмурны і адразу спытаў у дачкі:

— Навошта ты нагаварыла абы-чаго на Грышу?

Аліса зачырванелася, нібы тая прынцэса з замка на іхнім пазле, які яны толькі што склалі. Паспрабавала шукаць выйсце:

— А-а... можа я пераблытала, гэта, відаць, быў незнаёмы хлопец...

Тата сурова паглядзеў на Алісу, і яна апусціла галаву...

Айцец Віталій Даніловіч, марыянін.

I
Не май іншых багоў, апроч Мяне

II
Не ўжывай імя Пана Бога твайго дарэмна

III
Памятай дзень святы святкаваць

IV
Шануй бацьку свайго і маці сваю

VI
Не забівай

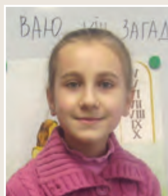

Ну а што дзеці думаюць пра тое, чаму ўсім трэба выконваць восьмую запаведзь? Вось што гавораць юныя новапалачане.

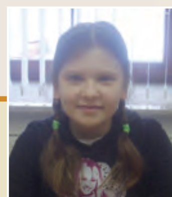
Казаць праўду — заўсёды надзейна. Я не хачу абманваць. Бо калі маё сэрца чыстае — у яго можа ўвайсці Езус.

Марына Чарапові́ч, 8 гадоў.

Той, хто наўмысна кажа пра іншага чалавека штосьці дрэннае, дзейнічае супраць волі Божай. Нельга гэтага рабіць!

Насця Масальская, 9 гадоў.

Езус заўсёды гаварыў праўду, таму і мы павінны браць з Яго прыклад.

Ліза Чабоха, 10 гадоў.

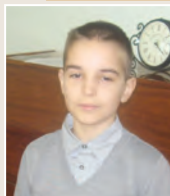
Калі мы хочам слухацца Бога, то не будзем рабіць тое, што Ён забараняе.

Паліна Лазарэнка, 8 гадоў.

У мяне не заўсёды атрымліваецца выконваць гэтую запаведзь, але я стараюся.

Насця Банзекуліваха, 8 гадоў.

Я не даношу і не абманваю, не выдумваю і не абмаўляю, хоць часам гэта і няпроста.

Максім Ладзіс, 9 гадоў.

Хто любіць Езуса, той не будзе казаць няпраўды пра іншага чалавека.

Ліза Лемяшкевіч, 8 гадоў.

Калі мы гаворым хлусню — Езусу сумна.

Яна Лісоўская, 11 гадоў.

Умешвацца ў чужое жыццё з няпраўдай нельга!

Ганна Чабоха, 8 гадоў.

X
Не пажадай нічога, што належыць бліжняму твайму

IX
Не пажадай жонкі бліжняга твайго

VIII
Не сведчы фальшыва супраць бліжняга твайго

VII
Не крадзі

VI
Не чужалож

Падрыхтавала Марыя Ганчаронак.

Кс. Ян Твардоўскі

Не толькі пра ежу

У час велікодных святаў шмат гаворыцца пра ежу.

Хто бачыў, як матуля пячэ пірог?

Адзін хлопец, гледзячы, як матуля пячэ пірог, думаў не пра тое, як дапамагчы ў кухні, а пра тое, каб пасля выпякання з’есці яго самому:

Апетыт я маю львіны
на пірог і на вяндліны,
ціха буду ўсё ўплятаць,
магу й міску аблізаць.
Незаўважна, пакрыёма
з’ем увесь куліч я дома.

Адзін хлопец напісаў вершык:

Ах, няшчасныя мы парасяты!
Што ўжо заўтрашні дзень
прынясе нам?
Вось ідуць велікодныя святы,
нас з'ядуць неўзабаве пад хрэнам.

А яшчэ ён напісаў:

За «мазурку» і за «бабку»
пацалуйма цётку ў лапку.

І яшчэ:

Хай кожны помніць пасля свята,
які ў яго быў стол багаты.

Ежа — вельмі важная. Бацькам трэба столькі пабегаць, каб купіць штосьці лепшае. Ксёндз гэтую ежу асвячае: яйкі, хлеб... Асвячае як штосьці важнае, як святы абразок, бо ежа — гэта цуд. Дзіця есць хлеб, булку і потым расце. Чаму яно так расце? Бо есць. Ежа — гэта адзін з цудаў. Але нельга думаць толькі пра ежу.

Каго нам нагадвае велікодны баранак?

Самога Пана Езуса. Баранак слабы, безабаронны, і хоць мае рожкі на галаве, ваўкі яго могуць з'есці. Але на Вялікдзень слабы баранак мае чырвоную харугвачку, як жаўнер, што выйграў бітву.

У Вялікую пятніцу Езус ляжаў у магіле бледны, слабы, як баранак, загрызены ваўкамі, а ў нядзелю ўстае з магілы, усе радуюцца, спяваюць Пану Богу. Тое, што добрае, перамагло! Гэтак і матуля дома: часам ёй дакучаюць, маюць да яе прэтэнзіі, а яна — нібы бедны баранак. Потым матулю любяць, цалуюць — і яна быццам таксама займела чырвоную харугвачку.

Той, хто любіць, заўсёды будзе наймацнейшым і найважнейшым.

Пераклала з польскай мовы Ганна Шаўчэнка.

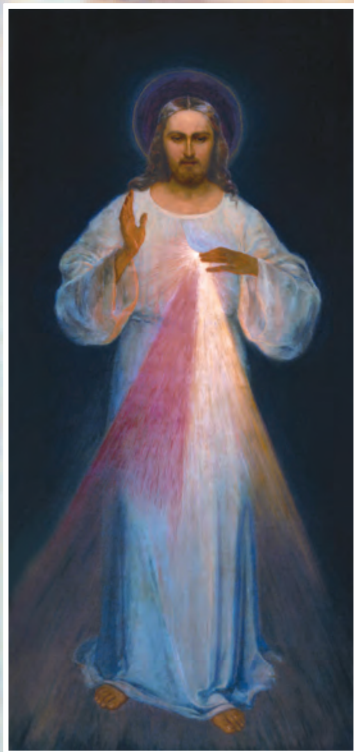
Мастак Марцін Стжэмбош.

Паводле: Ks. Jan Tardowski. Wielkanocne idą święta. Wydawnictwo Święty Wojciech, Poznań, 2013.

MI

Божая Міласэрнасць

Гэта адбылося 22 лютага 1931 года ў польскім горадзе Плоцку, у жаночым кляштары.

Сястра Фаўстына Кавальская так апісвае гэтую сустрэчу: «Вечарам, калі я была ў келлі, убачыла Пана Езуса, апранутага ў белае адзенне. Адна Яго рука была ўзнятая для благаслаўлення, а другая дакраналася да адзення на грудзях. Са складкі на грудзях сыходзілі два вялікія прамяні: адзін — чырвоны, а другі — бледны... Праз хвіліну Езус сказаў: «Намалюй абраз паводле выявы, якую ты бачыш, з подпісам: «Езу, давяраю Табе».

Сястра Фаўстына паслухалася Пана Езуса і зрабіла ўсё магчымае, каб гэты абраз быў намаляваны і распаўсюдзіўся па свеце. Мы яго ўшаноўваем як абраз Божай Міласэрнасці.

А яшчэ Пан Езус пажадаў, каб у першую нядзелю пасля Вялікадня кожны год адзначалася свята Божай Міласэрнасці. Гэта вельмі прыгожае свята. У гэты дзень мы з асаблівай удзячнасцю ўшаноўваем Божую Міласэрнасць і Яго любоў да кожнага чалавека. Мы ведаем, што Пан Бог першы палюбіў нас. А што ж мы? Ці адказваем мы Яму ўзаемнасцю? Калі ў цябе не заўсёды гэта атрымліваецца, папрасі ў Бога менавіта гэтай ласкі — любові да Яго і да твайго бліжняга.

3

Пытанне

А ці ведаеш ты, што азначаюць
два промні на абразе Езуса Міласэрнага?
Напішы нам.

Бог судзіць будзе тайныя ўчынкі людзей…

Рым 2,16

Ірына Жарнасек

РАЗБІТАЯ ВАЗА

Дзеці габрэяў, узяўшы галінкі алівы, выйшлі насустрач Пану і радасна ўсклікалі: «Гасанна Сыну Давіда!».

— Стоп-стоп! — Галіна Антонаўна ўскідвае рукі. — Хіба вы радасна ўсклікаеце? Так толькі на пахаванні спяваюць! Альбо калі вельмі хочацца шакаладку, а яе ў прынцыпе быць не можа! Дзе ваша радасць?

Хор спрабуе чарговы раз выказаць тую патрэбную радасць і паўтарае: «Гасанна Сыну Давіда!».

І ў чарговы раз атрымліваецца пакуль што так сабе, а Алёшка зусім замаўкае. Яму сёння адно плакаць хочацца, бо сёння з'явіўся зноў на рэпетыцыі іхняга дзіцячага хору ягоны сябрук Юрка. З'явіўся — і ўвесь спакой, які ўжо быццам знайшоў Алёшка, нібы рукой зняло. Думаў — забыўся ўжо тое, што здарылася з імі на зімовых канікулах, калі неспадзявана пасля надакучлівай макрэчы выпаў снег і яны з Юркам шалелі тут паблізу касцёла ад радасці. Шалелі, пакуль тое і не здарылася. Думаў, ужо задаўнілася тое здарэнне, можа й

абыдзецца. Ажно, аказваецца, не: не забылася яно, не задаўнілася.

...Алёшка з Юркам гулялі ў снежкі. Убачыла іх сястра Наталля і паклікала дапамагчы перанесці з кладоўкі ў падвал керамічныя вазы. Алёшка нёс вялізную шэрую вазу, а на ягоным шляху з'явілася раптам пакрытая ільдом сцежка. Алёшка, вядома, не змог яе абмінуць. Хлопчык пабег, набраў патрэбную хуткасць, разагнаўся і-і-і... грымнуўся вобземлю разам з ношай. Ваза — на тры кавалкі!.. А Юрка якраз выйшаў з падвала. Убачыў сябра з чарапкамі на сцежцы, кінуўся на падмогу ды і сам грымнуўся на коўзанцы побач з ім. Грымнуўся, заенчыў, за нагу схапіўся. Алёшка кінуў чарапкі, падаў яму руку, пацягнуў да сябе, а той штосілачкі: «Ой-ёй-ёй! Ай! Ай!».

Падбегла сястра Наталля, яшчэ жанчыны падаспелі, ды Юрка ні на каго не звяртае ўвагі — адно енчыць. Тады Алёшка і прамямліў сабе пад нос: «Нёс Юрка вазу, спяшаўся — і вось што выйшла!..». «Ды ліха з ёй, з гэтай вазай! — гукнула цёця Эма. — Абы з хлопцам во абышлося!». Алёшка гатовы быў расцалаваць цётку Эму за мудрыя словы. Бо што такое тая ваза ў параўнанні з сябравым енкам?! Усё скончылася тым, што Юрку забралі на «хуткай» у бальніцу ды зрабілі аперацыю на паламанай назе.

Алёшка праведаў пару разоў сябра за гэты час, але быў у яго нядоўга — знаходзіліся пільныя справы. Неяк... Цяжкавата было гаварыць... Не хацелася ўспамінаць...

Шмат разоў Алёшка рэпеціраваў, як ён скажа пра сваю выдумку Юрку і папросіць яго, калі што якое, маўчаць. І сапраўды — хіба не магло быць так, што гэта Юрка разбіў бы тую вазу? Нагу зламаць мог, а вазу разбіць — не? Вядома, мог! І нікому ў галаву не прыйшло б сварыцца на яго.

Калі Алёшка думаў гэтак дома — усё нібыта было гладка, нібы і насамрэч менавіта так усё і было. А калі прыходзіў да сябра і глядзеў, як той скача на мыліцах па кватэры, язык чамусьці не паварочваўся. Быццам, калі скажаш, то нібы на сябрукову нагу ў гіпсе яшчэ ў дадатак вазу

тую цяжкую падвесіш. Так і не сказаў. Усё адкладваў, адкладваў... Потым неяк часу не было наведаць сябра... Словам, не сказаў. А цяпер вось...

«Дзеці габрэяў, узяўшы галіны...»

— Алёша, ты чаму не спяваеш? Словы не вывучыў?

— Не вывучыў, — зманіў Алёшка.

Галіна Антонаўна прынесла аркуш з надрукаваным тэкстам:

— Я ж прасіла! Каб ў наступны раз абавязкова вывучыў! Паглядзі вунь на Юру — ён хварэў, а словы ведае.

Галіна Антонаўна ўскідвае рукі над клавішамі:

«Дзеці габрэяў...»

Алёшка адкрыў рот разам з усімі, але зноў не заспяваў.

— Аляксей!

А ён раптам... заплакаў.

Хор сціх. Галіна Антонаўна ўтаропілася на Алёшку:

— Што з табой, Аляксей?!

Ды ён крутнуў галавой і пабег па прыступках з хораў уніз. І ледзьве не збіў з ног сястру Наталлю, якая слухала іхні спеў, седзячы у касцёле, а цяпер вось падымалася на хоры, каб сказаць свае заўвагі.

— Гэта я... я разбіў вазу! — гукнуў ёй Алёшка і заплакаў.

Сястра Наталля абняла яго і... засмяялася:

— Малайчына — набраўся ўсёткі адвагі сказаць! — пацягнула яна яго за чупрыну. — У-у-у, даўно ты, хлопча, у цырульні не быў... Схадзі перад святамі.

— А... а чаму вы не здзівіліся? — запытаў Алёшка.

— Бо я бачыла на свае вочы, як там было, з той вазай.

— Што? І... маўчалі?

— А ці не важней тое, што ты сам пра гэта сказаў? — пацягнула сястра Наталля зноў Алёшку за чупрыну. — А як набраўся адвагі мне прызнацца, то ўжо прызнайся таксама і... Яму, — кіўнула сястра Наталля галавой ці то ў бок спавядніцы, ці то ў бок табэрнакулюма. І не адкладвай больш — праз тры дні Вербніца!

Мастак — Вольга Чарняўская.

Яма

Неяк пастух пакрыўдзіў аднаго чалавека, а той раззлаваўся на яго і вырашыў адпомсціць. Ён ведаў, што пастух пасе свой статак там, дзе мала хто ходзіць. Чалавек вырашыў пайсці і выкапаць яму, каб пастух уваліўся ў яе. Позна ўначы ён пачаў капаць. Капаў і думаў, як ягоны крыўдзіцель уваліцца ў тую яму, зламае руку альбо нагу. Альбо калі не ён сам, то хоць бы зваліцца туды ягоная карова, авечка ці ўжо хоць бы каза.

Доўга так капаў, марыў пра помсту і не заўважыў, як сам выбрудзіўся ды так глыбока апынуўся, што без староннняй дапамогі ўжо і вылезці з ямы цяжка.

Так вось яно і бывае: калі хто капае яму іншаму, то найперш сам у гэтай яме апынецца. І можа здарыцца так, што вылезці з той ямы будзе вельмі цяжка.

Малюнак Барбары Русанавай.

Сябры! Кожны наш дзень — падарунак ад Пана Бога. Як мы прымаем Ягоныя падарункі? Чым напаўняем іх? Што нам найбольш падабаецца альбо не падабаецца?

Героямі гэтай рубрыкі можаце стаць усе вы, калі раскажаце нам пра сябе самі альбо гэта зробіць за вас хтосьці са старэйшых. Пішыце пра тое, чым вы любіце займацца, з кім сябруеце, каму дапамагаеце, кім вы марыце стаць, калі будзеце дарослымі.

Расказвайце пра свае падарожжы, сустрэчы, мары. Словам, пра ўсё цікавае. Яго так шмат вакол нас! І дасылайце таксама здымкі — няхай і ўсе чытачы ўбачаць вас, а можа, і вашу сям'ю, сяброў. А сёння мы знаёмім вас з сястрой і братам Бартніцкімі.

Маленькі рыцар Беззаганнай

Усё — разам

Наста і Глеб Бартніцкія жывуць у Мінску. Наста ходзіць у дзіцячы садок і два разы на тыдзень наведвае цікавыя заняткі, на якіх разам з настаўніцай і іншымі дзецьмі пазнае навакольны свет, выконвае розныя заданні, спявае, малюе. Малодшы брат Глеб большасць часу праводзіць з мамай дома — дапамагае ёй наводзіць парадак, а яшчэ часцей сам

стварае беспарадак. Ён таксама ходзіць на заняткі па гімнастыцы. Брат і сястра любяць адно аднаго, але спрэчкі паміж імі часам усё ж здараюцца. Праўда, яны навучыліся ў такіх выпадках прасіць прабачэння.

Ёсць у дзяцей верны сябар — Мозі. Ён мае даўгую чорна-рудую поўсць, маленькія вочкі, вострыя зубкі і кіпцюры. «Што за звер такі?» — спытаеце вы. Марская свінка! Дзеці любяць карміць Мозі і гуляць з ім. Харчуецца Мозі яблыкамі, морквай.

Дзеці часта просяць пачытаць ім казкі, а потым ахвотна малююць іх герояў. А яшчэ брат з сястрой вельмі любяць ездзіць у вёску да бабулі і дзядулі! Там можна выгуляць велізарнага сабаку Рыка, пакарміць яго, пачаставаць сваім пячэннем, падсыпаць зерня куранятам. Калі ж управішся з гаспадаркай, можна і на электрамабілі паездзіць. Ох, колькі там усяго цікавага! І таму не трэба здзіўляцца, што менавіта ў вёсцы адбываюцца з дзецьмі самыя неверагодныя прыгоды. Магчыма, калі-небудзь раскажам і пра гэта...

Кацярына Стасюлевіч

Наш «Кошык міласэрнасці»

У гэты Год Міласэрнасці Папа Рымскі Францішак асаблівым чынам заклікае нас рабіць міласэрныя ўчынкі: дапамагаць бедным, хворым, тым, хто трапіў у бяду. Ці ўмеем мы быць міласэрнымі і добрымі? Зрэшты, ці ўмеем мы заўважаць патрэбы іншых людзей? Бо ў жыцці ж яно і так можа быць: ты бачыш, што некаму цяжка ў гэты час, але што ты тады робіш? Дапаможаш таму чалавеку альбо проста паспачуваеш і пойдзеш сваёй дарогай? Як нам навучыцца адгукацца на чужую бяду?

Для таго, каб дзеці прывучалі сябе дапамагаць іншым, спачуваць ім, любіць іх, мы ў нашай парафіі ў Браславе ў часе Вялікага посту вырашылі паставіць «Кошык міласэрнасці». Мы прапанавалі дзецям пісаць пра свае добрыя справы ў запісках і складваць іх у кошык, каб яны і самі не забыліся, што добрага паспелі зрабіць, і каб іншыя таксама даведаліся пра гэта.

Я зазірнула ў наш кошык недзе ў сярэдзіне Вялікага посту. І вось што я там убачыла. Дзеці пісалі пра свае добрыя справы. Пра тое, як яны спачуваюць людзям, якія трапляюць у бяду, церпяць галечу, пра тых, у каго няма прыгожых цацак, хто не мае магчымасці вучыцца ў школе. Дзеці моляцца за іншых людзей. Згадзіцеся: гэта вельмі добрая справа — маліцца за іншага чалавека!

Напрыклад, Ганна Наўгародская піша, што яна ахвотна наведвае хворых. Сабіна Букей і Насця Сасноўская пішуць пра тое, што ў часе Вялікага посту яны асабліва вучацца прабачаць іншаму чалавеку ўсе крыўды. Міхась Шульгоўскі напісаў, што ён расказвае пра Хрыста тым людзям, якія Яго яшчэ не ведаюць. А Антон Лібік вельмі ўдзячны Пану Богу за тое, што на стале ў ягонай роднай хаце заўсёды ёсць смачная ежа. Хлопчык моліцца за тых дзяцей, якія церпяць голад і не маюць надзейнага жытла.

Шмат добрых спраў зрабілі дзеці за час Вялікага посту. Вельмі хочацца, каб яны не забываліся пра гэта і ў велікодны, і ў звычайны перыяды года. І нават тады, калі закончыцца Год Міласэрнасці, таму што быць хрысціянінам трэба кожны дзень.

Сястра эўхарыстка Таццяна Гмыза.

Сябры! Пішыце нам пра справы міласэрнасці, у якіх удзельнічаеце вы самі альбо якія робяць вашы знаёмыя. Дасылайце таксама здымкі пра вашыя добрыя справы.

Маленькі рыцар Беззаганнай

Разам з дарослымі

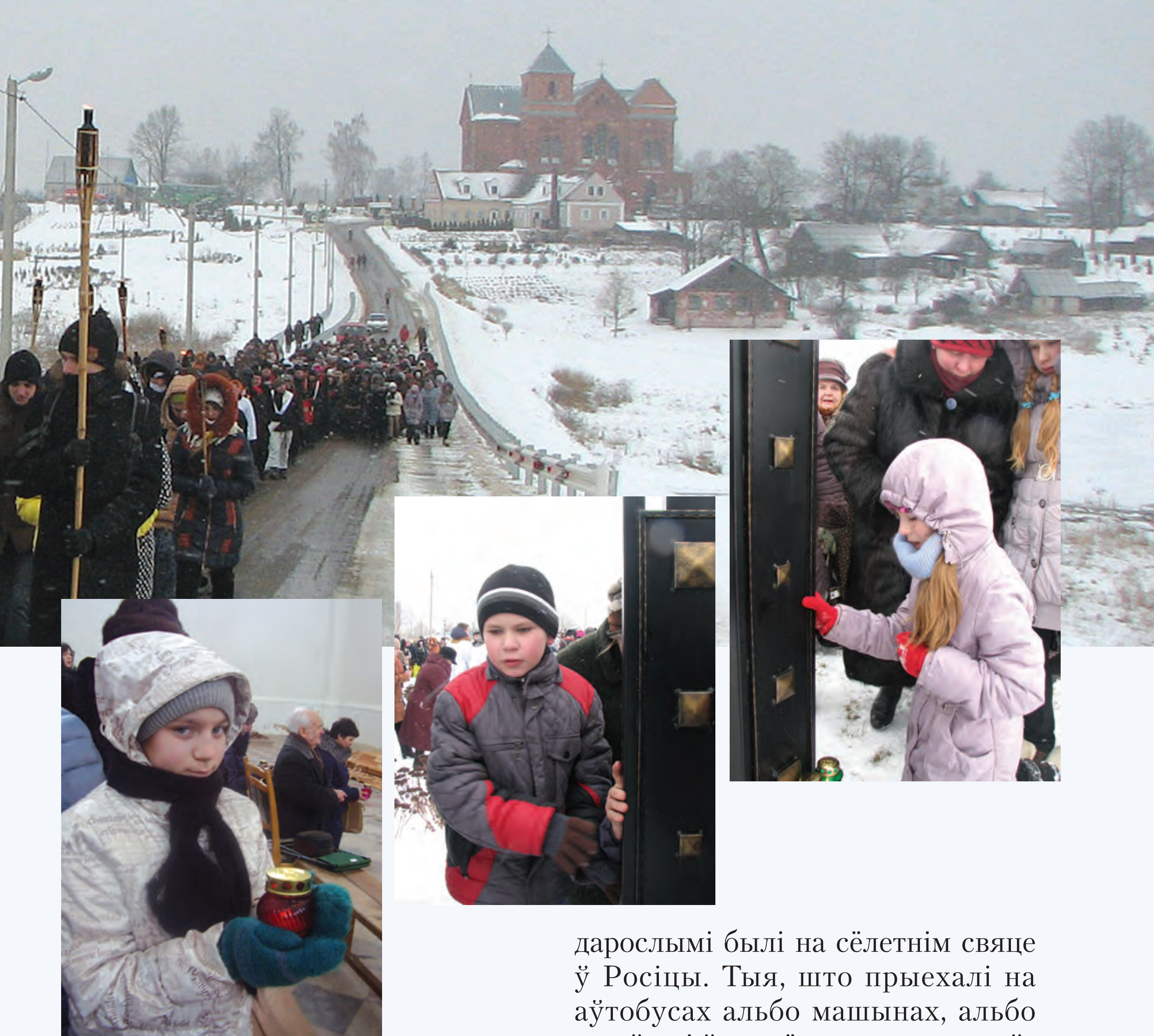
Калі гэты нумар часопіса трапіць у вашыя рукі, дарагія чытачы, будзе ўжо вясна. Напэўна ж, снег, сцюжа, холад застануцца адно ўспамінамі. Але для кагосьці гэта будуць і прыемныя ўспаміны, бо ў часе холаду, калі так добра было б прасядзець у цёплай хаце, многія з вас перамагалі гэтае жаданне і выходзілі на холад. Як, напрыклад, гэтыя хлопчыкі і дзяўчынкі, якія ўдзельнічалі разам са сваімі татамі і мамамі, бабулямі і дзядулямі ў зімовай урачыстасці ў Росіцы.

Росіца — асаблівае месца ў Беларусі. У гэтай вёсцы ў гады Другой сусветнай вайны нямецкія карнікі спалілі 1 528 чалавек. Страшная лічба. Два адважныя святары — Антоні Ляшчэвіч і Юры Кашыра — прынялі разам з усімі вяскоўцамі смерць, хоць нямецкія карнікі прапаноўвалі ім застацца жыць. Але святары не пажадалі прыняць такога дарагога падарунка. Яны захацелі памерці разам з усімі. Было сярод тых, хто згарэў у агні, таксама шмат дзяцей. Дзяцей, якія так і не сталі дарослымі...

Таму прысутнасць дзяцей на ўрачыстасцях у Росіцы асабліва патрэбная і важная. І зімой, калі ў вялізным росіцкім касцёле вельмі холадна, і летам, калі ў Росіцу з

розных куткоў Беларусі ідуць пілігрымы, каб вучыцца тут заставацца хрысціянамі ў любых жыццёвых сітуацыях. Нават тады, калі гэта вельмі цяжка. Так, як было цяжка прыняць сваё рашэнне айцам Антонію Ляшчэвічу і Юрыю Кашыру.

Пан Бог з радасцю прымае кожны наш добры ўчынак, кожную перамогу над нашымі слабасцямі. Безумоўна, Яго таксама вельмі парадавалі тыя дзеці, якія разам з дарослымі былі на сёлетнім свяце ў Росіцы. Тыя, што прыехалі на аўтобусах альбо машынах, альбо прыйшлі ў касцёл разам са старэйшымі, бо яны жывуць там, у Росіцы, альбо ў суседніх вёсках.

Так што, адвагі, сябры! Не будзем баяцца холаду! Не будзем баяцца нязручнасцяў! Будзем любіць Пана Бога і Яго святых сваімі ўчынкамі!

І. Студзеньская.
Фота Кацярыны Лаўрыненкі.

Гульні Загадкі

ЗАГАДКІ З БІБЛІІ

Сябры!

Рады вітаць вас чарговымі нашымі загадкамі з Бібліі. Як навучыцца правільна іх разгадваць? Абавязкова напачатку трэба папрасіць Святога Духа дапамагчы ў гэтай справе. Бо менавіта Святы Дух натхняў аўтараў кніг Старога і Новага Запаветаў на іх напісанне. Да яго мы молімся таксама і просім, каб мы з Яго дапамогай добра разумелі Божае слова. Не забывайцеся пра гэта, сябры!

- Назаві пяць прыпавесцяў з Евангелля, якія расказваў Езус сваім слухачам. Калі зробіш малюнак хоць да адной прыпавесці – будзе вельмі добра.
- Прыгадай, дзе ў Евангеллі ідзе гаворка пра дзяцей. Такіх месцаў ёсць некалькі. Можаш назваць хоць бы адно. Але назаві дакладна адрас.
- У якім Евангеллі аўтар расказвае пра тое, як Пан Езус абмыў сваім вучням ногі?
- Якім спевам віталі людзі Пана Езуса, калі Ён урачыста ўехаў у Ерузалем? На якім «транспарце» Ён гэта зрабіў?
- Як звалі таго чалавека, які дапамог Езусу несці крыж на Галгофу? Як ты думаеш, ці можам мы сёння таксама дапамагаць Езусу несці крыж?
- Хто першы даведаўся пра тое, што Езус уваскрос пасля сваёй смерці?
- Напішы першыя словы Уваскрослага Хрыста, якія Ён сказаў тым, хто Яго шукаў.

Маленькі рыцар Беззаганнай

Адказы на **Загадкі, змешчаныя ў № 4 за 2015 г.**

«Загадкі з Бібліі»: ва ўлонні маці, у часе сустрэчы Найсвяцейшай Панны Марыі з Лізаветай; Збаўца; Анёл Панскі, мы часта молімся гэтай малітвай за нашых памерлых; пры сустрэчы Марыі з Лізаветай; «Благаслаўлёны Пан, Бог Ізраіля...»; сына назвалі Янам; «Слава на вышынях Богу і на зямлі спакой людзям добрай волі», Лк,2.

Рэбус: Пастэрка.

«Гарады Беларусі»: Полацк – самы старажытны горад, Высокае – самы заходні горад, Мінск – самы вялікі горад, Верхнядзвінск – самы паўночны горад, Нароўля – самы малады горад, Дзісна – самы маленькі горад Беларусі.

Заданне: Першая Эўхарыстыя ў свеце адбылася ў Вячэрніку, на Апошняй Вячэры. Яе цэлебраваў сам Езус Хрыстус, на ёй прысутнічалі апосталы.

На жаль, сябры, у гэты раз кожны з вас дапусціў памылку. Таму нашы ўзнагароды будуць чакаць вас пасля гэтага нумара.

Некаторыя з вас не заўважылі ў гэты раз **Задання** *і не адказалі на яго. А некаторыя адказвалі толькі на* **Загадкі з Евангелля**. *Нагадваем, што трэба адказваць на ўсе нашы пытанні, якія змешчаныя ў часопісе. На ўсе, дзе стаяць зорачкі з лічбамі, якія азначаюць балы. Будзьце, калі ласка, уважлівыя!*

Асаблівая дзякуем за правільныя адказы на **Загадкі з Евангелля Алене Латышовай і Веры Тупарэвіч** *з Друйскага дзіцячага дома, а таксама* **Надзеі Шаляпёнак** *з Друі, якая дапусціла адну недакладнасць.*

Маленькі рыцар Беззаганнай

Крыжаванкі

ЦІ ВЕДАЕШ ТЫ СВАЮ КРАІНУ?

ГЕРБЫ БЕЛАРУСІ

Сябры!
Вы бачыце гербы гарадоў і пасёлкаў Беларусі. Назавіце гэтыя гарады і пасёлкі, а таксама адкажыце, хто ўпрыгожвае гэтыя гербы.

5 *Рэбус*

Разгадай рэбус і даведаешся, да чаго заклікаў нас Пан Езус падчас Апошняй Вячэры.

Б

І Е

Д А

Г Т

Я

П А Ю

Ў

С

Рубрыку вядзе
Марыя Ганчаронак

Нашы рукі да працы гатовы

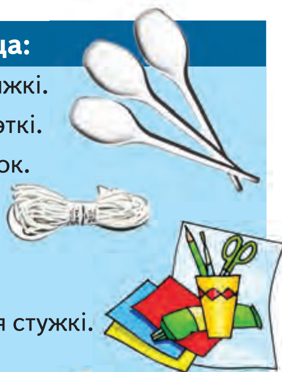
Атрымаўся чалавечак...

Касцёл – гэта вялікая Божая сям'я, у якой усе мы – Божыя дзеці. Езус Хрыстус кожнага з нас моцна любіць і заклікае, каб мы дзяліліся паміж сабой любоўю і радасцю.

Прапаную вам, сябры, зрабіць некалькі вясёлых чалавечкаў, а можа нават і цэлую сямейку. Вядома, яны не заменяць нам нашых рэальных братоў і сясцёр, але для кагосьці могуць стаць добрым падарункам.

Нам спатрэбяцца:

1. Пластыкавыя лыжкі.
2. Прыгожыя сурвэткі.
3. Побытавы шнурок.
4. Клей.
5. Нажніцы.
6. Фламастары.
7. Рознакаляровыя стужкі.
8. Ніткі.
9. ДОБРЫ НАСТРОЙ.

Бярэм побытавы шнурок і адразаем столькі, колькі нам будзе патрэбна на рукі для будучых чалавечкаў. Потым завязваем яго на вузел на лыжцы так, каб нашыя рукі былі аднолькавай даўжыні. З прыгожай сурвэткі робім трохкутнік, кладзем на яго лыжку і захінаем канцы. Пры гэтым карыстаемся клеем, каб кашулька не развалілася. Потым возьмем прыгожую стужку і завяжам яе так, як каму падабаецца, – гэта будзе шалік. Наш чалавечак амаль гатовы. Малюем вочкі, носік і роцік. Памятайма, што Бог заклікае нас радавацца, таму пастараемся намаляваць прыгожую ўсмешку. З нітак зробім прычоску і акуратна прыклеім.

Вось і ўсё: наш чалавечак гатовы!!! Зараз яго можна падараваць таму, каму сёння сумна, альбо ў каго мала сяброў.

Галерэйка

Князёўны Беларусі. Яны жылі ў розныя стагоддзі, апраналі вельмі прыгожыя строі, любілі музыку, літаратуру, мастацтва. Такімі іх бачаць нашы мінскія мастакі.

Феліцыя Оанцэ, 7 гадоў.

"Катаржына Радзівіл".

"Елізавета Кішка (Радзівіл)".

"Елізавета Сафія Радзівіл".

Вераніка Шыла, 8 гадоў.

"Марыя Радзівіл".

"Елізавета Сафія Радзівіл".

"Барбара Радзівіл".

У афармленні матэрыялаў нумара прымалі ўдзел юныя мастакі з ДУА «Гімназія-каледж мастацтваў імя І. В. Ахрэмчыка» (майстэрня Г. Хінкі-Янушкевіч).

Малюнак Марыны Рудчык.